

Catalunya haurà d'impugnar més tractats internacionals després del 19G

written by Llorenç Prats | 12 de gener de 2023

No cal ser un suposat radical independentista per desmarcar-se del discurs del govern de la Generalitat. França i Espanya no reconeixen ni Catalunya ni els catalans; ignoren Catalunya i menystenen els catalans. I això que hi ha catalans des de sempre en ambdós estats europeus.

Combatre això passa per l'acció política. ERC hi ha renunciat quan ha decidit fer el mateix que Junts. La CUP només ho denuncia. En això tots s'assemblen molt. Calen alternatives coherents, disposades a desmarcar-se des de les institucions del dinamisme d'assimilació dominant, sense preàmbuls de cap tipus.

La reflexió, per tant, no és per dir com de dolents són els espanyols i els francesos, amb els seus respectius estats. El tema és com els catalans poden superar l'estat permanent d'assimilació en el que estem vivint. Per això, escau enumerar algunes claus.

Primera: Abandonar el **victimisme** i substituir-lo per independència. Totes les mencions a la repressió i els seus efectes són el vell discurs que no dona resultats.

Segona: Les institucions autonòmiques no són cap fi en absolutament res. La restitució de la Generalitat el 1978 va ser per culminar la independència i per a res més. Per tant, cal assumir el risc de fer-les útils per aquest fi, aprofitant **l'autonomia** política que es va aconseguir.

Tercera: El món globalitzat no té apriorismes de cap tipus. Ningú és imprescindible i tot s'hi val. Una Catalunya decidida

trobarà tots tipus de mediadors per fer que el **desenllaç** amb Espanya i França sigui prou gradual.

Quarta: Els lideratges no són indispensables i es poden substituir tantes vegades com calgui. Ningú pot bloquejar el mandat popular majoritari del primer d'octubre de 2017. I els qui ho facin han de ser apartats democràticament. Qualsevol **desconegut** pot fer-ho millor.

Cinquena: L'emancipació nacional és un procés **escalonat**. Mai s'està prou preparat ni es tenen totes les eines llestes. Tampoc les tenen els estats sobirans. Per això, la independència es fa començant, fent valer la determinació referendària majoritària.

Sisena: La propaganda espanyolista no es pot comprar sense més. Assumir que tirar endavant en els drets nacionals seria un gran desastre i provocaria tota mena de calamitats no és lògic. Els problemes se solucionen actuant **proactivament** i no quedant-nos bloquejats.

Setena: La normalitat ciutadana és el referent de la independència. Un procés revolucionari no aporta una solució sòlida. Quan l'Estat espanyol va intervenir l'autonomia política (155) Catalunya va quedar-se sense resposta. Unes noves **eleccions** van ser un parany més. Calia fer valer el resultat del referèndum d'autodeterminació però ni Puigdemont ni Junqueras no s'hi van veure amb cor.